

UNFINISHED ANALOGIES: Beskrivningar av verk + Biografier¹

A.S.A.P (2011)

Griffeltavla, projicerade bilder av 'de sista kvarvarande internationella studenterna', mind map, essä

I juni 2010 beslöt den svenska regeringen att införa studieavgifter för "internationella" studenter, dvs. studenter från länder utanför EU/EEA området. Den här reformen påverkar alla högskolor i Sverige, båda vad gäller ekonomi och kvalitet. Som ett exempel kostar nu mastersprogrammet på *Konstfack* 265 000 kronor. Nyligen har antalet sökanden till internationella kurser i Sverige minskat med 86 % (enligt vhs.se).

Regeringens pressmeddelande slog fast att: "Sverige [bör] konkurrera genom att erbjuda utbildningar av hög kvalitet, inte genom att bjuda på gratis utbildning." A.S.A.P ifrågasätter hur regeringen avser att höja "kvaliteten" på utbildningar, då det kommer att bli svårt, i vissa fall ekonomiskt omöjligt, för många internationella studenter att komma in i Sveriges högskolesystem. Dessa nya omständigheter riskerar att resultera i fastställandet av en ekonomisk gräns och kan därmed hota det demokratiska samhällets grunder. Vi som studenter i dagens utbildningssystem tror att blandningen av individer från olika bakgrunder, kulturer och sociala kontexter, höjer kvaliteten och bidrar till en rikare dialog inom institutionen.

Den här reformen leder till en ny ekonomisk situation för svenska universitet. Minskningen av sökanden kommer eventuellt innebära att det blir ekonomisk ohållbart för institutionerna att förutsätta erbjuda vissa kurser. Det kommer även att innebära mer administrativt arbete för universiteten, då de kommer att tvingas upprätta stipendiesystem. Detta innebär ett strukturellt skifte: den privata sektorn kommer att ha ett större inflytande på läroplanen, vilket innebär en stegvis privatisering av skolsystemet. Slutligen finns det en risk att detta skifte kommer äventyra universitetens status som plaster för fritt tänkande, utan sociala krav.

På Konsthall C presenterar A.S.A.P pågående forskning om förändringarna i det svenska högskolesystemet, i synnerhet den nya statliga reformen. A.S.A.P hoppas kunna ifrågasätta vad de här förändringarna kommer att innebära för högskolorna i allmänhet, och för *Konstfack* i synnerhet, som sedan ett par år tillbaka har erbjudit studenter ett "internationellt mastersprogram" där, efter den nya reformen, vi nu ser den sista generationen av internationella studenter.

A.S.A.P (Maryam Fanni + Behzad Khosravi Noori + Jens Strandberg) är en studentgrupp på *Konstfack* som ifrågasätter och undersöker högskolereformer i Sverige och EU.

Utan titel (2011)

Kommentar-som-svar

Magnus Bårtås (f.1962 i Jönköping) är en svensk konstnär och lärare på *Konstfack*. Han bor och arbetar i Stockholm.

The Borderline Centre for Foreign Contemporary Art (2008)
skylt, text, bilder

The Borderline Centre for Foreign Contemporary Art är en tillfällig utställningslokal som öppnade i januari 2008 på *Kungliga Konsthögskolan* i Stockholm. Det ursprungliga *Borderline Centre for Foreign Contemporary Art* är ett utställningsrum som existerar i gränsoområdet mellan de inre väggarna i själva utställningsrummet *Galleri Mellanrummet* och den omvärvande arkitekturen. Detta smala utrymme har ingen annan funktion än det utgör väggarna i *Galleri Mellanrummet* och är basen för white-cube formen. Att omdefiniera denna gränsszon som en verklig plats med sitt eget värde, väcker frågan om insidan kontra utsidan. Vilken är vilken, och vem är den som ska bestämma?

När de fysiska egenskaperna hos *Borderline*—ett rum med problematik kring identitet, förskjutning, migration och mellanrum—länkas samman blir resultatet en representation av gräzonen mellan separata områden eller det stora glappet mellan icke önskvärda och önskvärda rum för de som råkar befinna sig på fel sida. Galleriets skylt, som påminner om tidtabeller/skyltar för färjor eller tunnelbanan, pekar mot en resa in i denna gränsszon, som råkar vara en återvändsgränd.

Vid invigningen presenterades rummet med en ny galleriskylt och en röd matta. Sedan dess har flera

¹ Notera: varje medverkandes konstnärliga utbildning har med avsikt tydliggjorts i sin helhet.

utställningar och projekt visats på *The Borderline Centre for Foreign Contemporary Art*. Konststudenter— nya och etablerade—reagerade antingen för eller emot den rumsliga situationen i *Borderline*.

Eva Beierheimer (f. 1979 i Graz, Österrike) bor och arbetar i Stockholm. Hon studerade på *The Academy of Fine Arts* i Wien 2002-2006. 2007 kom hon till Stockholm för att studera vid *Kungliga Konsthögskolan* som en projektstudent (2007-2008) och med Nina Möntmann (2008-2009). Beierheimers arbete bygger på analyser av fysiska och kognitiva strukturer. Hon analyserar strukturer, material och koncept i sina sammanhang och använder dessa observationer som utgångspunkt för projekt. Förutom individuellt utvecklade projekt samarbetar hon med andra konstnärer. Några av hennes senaste projekt och utställningar är, 2011: SIM residency i Reykjavík/Island; 2011: Stockholm, Norrtälje Konsthall (soloutställning) 2011: Malmö Cirkulationscentralen (soloutställning); 2011: Wien, Kro-Art-Contemporary; 2010: Bratislava/Slovakien HIT Gallery (soloutställning); 2010: Stockholm, Studio44; 2010: Wien, flat1 Gallery; 2010: Graz/Österrike, Kunstverein Medienturm; 2010: Wien, Kunstraum Niederösterreich och 2010: Köpenhamn, ALT_CPH, konstmässa.

Anngjerd Rustand (f. 1982) är en norsk konstnär som bor i Bergen och Berlin. Hon har en M.A. från *Bergen National Academy of the Arts* i Fine Art, har studerat vid *Royal University College of Fine Arts* (numera *Royal Institute of Art*) och har en kandidatexamen i Fine Art/Printmaking från *Bergen National Academy of the Arts*. www.anngjerd.no

"Five (Mostly Hidden) Courses I Witnessed in Some Capacity Whilst at Art School" (2011)
essä

Var i examensslitet som utgör den modern utbildningen från förskolan till forskarskolan, finns akten, processen, uppgiften där vi faktiskt lär oss att bli konstnärer? Åtskilliga exotiska exempel av lärarkreativitet kan identifieras, varav flera stycken ter sig som misslyckade konceptuella gå-bort-presenter eller, än värre, chakra-tappers på new age retreats. Det finns ett flertal kurser jag gått, eller hört talas om, och uppgifter jag lämnat in som har känts tillräckligt konstruktiva, ibland även häpnadsväckande, men så vitt jag kan utvärdera har väldigt få av dem faktiskt utbildat mig till att bli konstnär. När jag läste vid *California Institute of the Arts*, för att få min till synes värdelösa M.F.A. i kreativt skrivande och närstudier av skolans diverse professorer, gästlärare, och misshandlade adjunkter, så var det närmaste jag kom en förståelse av vad konstskolan och dess undervisning kan uppnå (och med stor framgång!) att det inte handlar om att lära sig bli konstnär, utan att lära sig att *bete sig* som en.

Andrew Berardini är författare bosatt i Los Angeles. Han fick sin M.F.A. i kreativt skrivande från *California Institute of the Arts*, School of Critical Studies (2006). Han har varit curator på the Armory Center for the Arts i Pasadena, och är nu Adjunct Curator på LA><ART. Några av hans senaste projekt är: *The Shortest Distance Between 2 Points is Often Intolerable*, Brand New Gallery, Milan, IT (2011); *"Projects and Assignments"*, Saprophyt, Wien, AT; Bruce Nauman: *Untitled (Leave the Land Alone)*, 1969/2009", (2009) och Raymond Pettibon och Yoshua Okon: *Hipnostasis* (2009) båda Armory Center for the Arts, Pasadena, CA. Han har publicerat katalogtexter för Witte de With; the Yerba Buena Center for the Arts; Orange County Museum of Art; Berkeley Art Museum/Pacific Film Archive; och Singapore Biennalen, bland andra. Han har även författat en monograf om konstnären Richard Jackson. Berardini är för närvarande med i redaktionen för *Mousse* och *Artslant*. Han vad med och grundade *L'art*, tillsammans med LA><Art Director/ Curator Lauri Firstenberg. Han har skrivit för *Rolling Stone*, *Art Review*, *Modern Painters*, *Art Lies*, *Paper Monument* och *frieze*.

Freemovers (2011)
Approprierade bilder på flaggor

Nitton bilder innehållande flaggor från de länder som i dagsläget befinner sig utanför EU/EEA.

Nicola Bergström Hansen tror på creative commons licenser men har inga samvetskval när det gäller att använda upphovsrättsskyddat material. Ibland är det nödvändigt att göra intrång och störa, andra gånger är dörren vidöppen och man är inbjuden att delta fritt. Båda metoderna bär på sina egna värden och diskurser och hon tror inte att den ena är att föredra framför den andra. Bergström Hansen studerar på mastersprogrammet *Art in the Public Realm* på *Konstfack*. www.nicola.se

Utan titel (2011)
dekonstruerat broderi

Utan titel (2011) undersöker det ofullständiga i relation till textilutbildningar och textiltraditioner. Det ofärdiga är tabu i textil- och hantverkstradition. Många har projekt som ligger hemma och aldrig blir färdiga. Den professionella textil- och hantverksscenen strävar efter perfektion och färdiga produkter, vilket avfärdar idéerna om det oavslutade och det ofullständiga, i motsats till det modernistiska och postmodernistiska fokuset på dessa teman i konstvärlden.

Anna Ekholm är intresserad av estetik i relation till status, klass och synen på barnsliga och naiva uttryck. Hon intresserar sig ofta för musik och populärkultur i sina verk. Ekholm kombinerar gärna samtida frågeställningar med textil, hantverk och tradition för att utmana konservativa idéer om textilkonst. Hon har en kandidatexamen från *Konstfack* (2008) och en B.A. i History of Art från *Goldsmiths College* (2001).

Middle Class Paradise (2010)
kritisk rapvideo

Middle Class Paradise är en institutionskritisk rapvideo som grundar sig på rapparen Coolios 90-talshit "Gangsta's Paradise." Låten var bland annat soundtrack till filmen *Dangerous Minds*, som handlade om en grupp elever från underprivilegierade områden som kämpade för att ta sig fram i utbildningssystemet. *Middle Class Paradise* är en förflyttning till *Konstfack*, där problemen istället är homogenitet och likriktning.

*As I walk through the school of Design, Arts and Crafts
I don't know what to do, to cry or laugh
'Cause I've been studying here for so long that
Even my mama thinks that I am a clone*

Roxy Farhat arbetar med video och performance för att skapa politisk satir och med hjälp av populärkulturens enkla språk riva upp svåra frågor kring etnicitet, genus, och bilden av "den andra." Humor är viktigt i verken, och det används som ett verktyg för att störa känslomässiga reaktioner på konventionella myter och stereotyper i samhället. Farhat har ställt ut i Sverige, USA, och Sydafrika. Hon föddes 1984 i Tehran, Iran och växte upp i Sverige. Hon har en kandidatexamen från *Konstfack* och studerar för närvarande på M.F.A. programmet New Genres på UCLA.

Vandringens etymologi (2011)
målning, olja på duk, (139 x 130 cm)

Det är en fråga om integration. Det har det alltid varit. Oavsett om du är "hemma" eller inte krävs en insats för att passa in. Det är då invandring blir komplicerat och då acceptans är avgörande.

Vandringens etymologi undersöker samexistens av olika kulturella komponenter under ett och samma tak, och dess funktionalitet. Skatan i det övre vänstra hörnet, som en gång var en del av en annan omgivning, har hittat en ny bosättning där den varken är infödd eller utomstående. Tillsammans med det mönstrade osmanska tyget får den skandinaviska designen en ny innebörd, samtidigt som de delar samma territorium. Kombinationen av dessa element lyfter frågan om integration, eller, beträffande förändringarna i det svenska utbildningssystemet, utslagning. Dörren som en gång var öppen för alla är oundvikligen tvetydig nu när den är stängd framför ansiktet på många. Mångkulturalismen, som är mer sårbar än någonsin tidigare, verkar ha fått sig ännu en törn.

Hale Güngör (f.1981 i Adana, Turkiet) flyttade till Mollis, en liten stad i Schweiz, vid fyra års ålder. År 1989 återvände hon till Turkiet där hon, vid femton års ålder, studerade skulptur och teckning för första gången i Istanbul. År 2000 åkte hon till Paris för att studera konst på *Parsons School of Design*, och hon fick sin kandidatexamen fyra år senare. Tillbaka i Istanbul etablerade hon sin egen ateljé och började ställa ut internationellt. Hon flyttade sedan till New York 2008 och studerade måleri vid *Pratt Institute*, före flytten till Stockholm 2010, där hon för närvarande bor och arbetar.

När man läser igenom manualer och andra dokument som riktar sig till internationella högskolestudenter inom konstområdet i Sverige finns ett stycke i *Dans och Cirkushögskolans* handbok för utbytesstudenter som blir väldigt talande för resten av alla dessa texter. Stycket beskriver svenskarna i tolv punkter och det är hämtat ur boken *The Swedish Code*, skriven av Bengts, Bruno, Nilsson Puccio. Det är ett stycke som oroar mig och jag tycker mig se ett samband till övrig information som jag tagit del av från t.ex. *Kungliga Musikhögskolan, Kungliga Konsthögskolan, Konstfack och Konsthögskolan Valand*. Självklart är det en generaliserande text och ingen skulle väl kunna undgå att den är ett konstigt inslag i en värld som aldrig skulle låta sig förklaras så enkelt. Skulle man däremot våga sig på ett tankeexperiment och flytta detta stycke från handboken till utbytesstudenter till en text som riktar sig till en asylsökande så kommer obehaget att kännas än mer påtagligt. Då kryper det nämligen än tydligare fram att det egentligen inte handlar om en vägledning. Det är en oskriven regel eller kanske t.o.m. en lag. För egentligen handlar dessa regler inte om något som kan diskuteras i stunden då ett missförstånd mot all förmodan skulle ha uppstått, för det handlar snarare om att anpassa sig eller inte komma alls och detta faller ju också i linje med den svenska flyktingpolitiken och dess idéer kring integration. När svenskar ska vara skämtsamt självkritiska och säger "landet lagom", finns det i realiteten inte något lagom alls här, det är snarare ett extremt detaljstyrt samhälle där regler ständigt tillkommer och efterföljs in absurdum. På en lapp fasttejp på kortläsaren i min lokala livsmedelsbutik läser jag texten "Tryck in ditt kort tills det säger klick". Lämna också alltid plats för avstigande på tunnelbanan för annars riskerar du att omedelbart tillrättavisas med en knuff. Kommunikationen är envägs och den är planterad in i funktionen så att den aldrig kan omförhandlas eller verbaliseras i en dialog. Att bygga toleranta och kreativa miljöer är såklart en motsats till detta kompromisslösa regelsamhälle som går ut på att underkasta sig ordning och statistik för den svenska funktionaliteten.

Björn Karlsson (f. 1976) tog sin M.F.A. från *Konstfack* 2008. Han arbetar med det alltid pågående verket *Möbelfabrik* (2007) och har bl.a. publicerat verket *Grupptterapi* (2009) i tidskriften *Ful*, ställt ut arbetet *Grenverk* (2010) på Växjö Konsthall, framfört verket *Ingenting låter så lite* (2011) på Weld, Stockholm. www.bjornkarlsson.com

Wild Attacks of Cynicism: fuck you for your positivity (2009-2011)
fotobok, affisch

THE BLACK HATS bildades längst bak i klassrummet av den cyniska duon Mahmoud Keshavarz och Vijai Patchineelam på *Konstfacks* Experience Design program. Under slutet av 2009 började duon sin verksamhet med att ifrågasätta motiven för det program de nyligen börjat på. Genom skämtaffischer och utlåtanden, utvecklades det gradvis till ett fritt medium för samarbete genom att skriva om, redigera, hacka, diskutera och kommentera status quo inom design/konst.

Wild Attacks of Cynicism är ett verk av en hackad fotobok omgjord till duons personliga historia under tiden på *Konstfack*. Dessutom innehåller boken införda texter om utbildningens status i en vidare mening, där universitetet genom massproduktionen av "tillämpade" discipliner ersätter "sanningen" till förmån för att "användbarhet och funktionalitet" blir en integrerad del av det byråkratiska kapitalistiska systemet genom att utvecklas från en tjänare till vinstdrivande kommersiella företag. Förutom boken, fortsätter installationen en affisch som reagerar mot enskilda frågor inom design- och konstutbildningar, såsom kreativitet, positivitet och pragmatism. Man skulle kunna säga att installationen är en form av attack och motattack mot vällen av institutioner och skolor.

Mahmoud Keshavarz är en iransk forskare/skribent intresserad av politisk och experimentell design. Hans senaste projekt *Forms of Resistance* utforskar designerns roll i politisk intervention och undersöker en ny form av design i ett ickedisciplinärt handlingsutrymme.

Vijai Patchineelam är en brasiliansk konstnär som jobbar med fotografi och måleri. Hans senaste projekt *Moving Still* undersöker fotoboksformatet som en uppbruten yta utvecklad från en serie av filmövningar i ett bokformat.

autodidakt (2011)
skulptur på golvet

"Ett skepp kommer lastat med ..." är en lek jag lekte ofta som barn. Två personer sitter mitt emot varandra med benen isär. Den ena personen håller i en liten boll, och samtidigt som den personen kastar bollen till den andra säger den "Ett skepp kommer lastat med ..." och lägger till ett ord för att berätta vad skeppet är lastat med. Den andra personen fångar bollen, och lastar skeppet med ny last. Bollen pendlar mellan benen, och leken är igång.

Gülbeden Kulbay: självlärd.

myself, you and i, i am your reflection and you are mine
responding life through
senses, sensible awareness, sound, picture, movement, vibrations, body,
material, atoms, light, victims, observers, pulse, destruction, creation, space
in every movement

"The Serial Attitude Redux" (2010)
essä

En text som historiskt dissekerar idén om fotoserien, som kan tillämpas på konststudenten som fabriksarbetare eller produktionskomponent i en mer olycklig serie av likhet. Hegels föreställning om "dålig oändlighet" bygger på tanken att det finns en oändlig fortsättning på precis detsamma som håller ett grepp om det moderna medvetandet. Det är romantiserat i naturen och inom estetiken (de ändlösa vågorna, det eftertraktade sublima) och modernitet (oändliga framsteg), och han hävdar att denna föreställning begränsar själva ändligheten och förvrider andra möjligheter för oändligheten.

Kim Schoen arbetar med fotografi, film och teckning och är intresserad av återskapande och upprepning - att utforska begreppet upprepning som platsen eller kraften som stör och avslöjar. Hon fick sin M.F.A. i fotografi från *California Institute of the Arts* (2005) och hennes magisterexamen i filosofi från fotoavdelningen vid *Royal College of Art* i London (2008). Hennes verk har blivit omskrivna i *Los Angeles Times*, *Art in America*, och hennes essä "The Serial Attitude Redux" publicerades nyligen i *X-TRA, Quarterly for Contemporary Art*. Schoen var med och grundade och är redaktör för *MATERIAL*, en tidskrift med texter av bildkonstnärer.

Kalkflickan (2011)
glasburksskulptur, text

Kalkflickan är den andra delen i Kristina Sigunsdotters trilogi om de ensamma barnen. Det är en undersökning av vad som händer med barn som lever sig in i sina egna mardrömmar när de försöker fly den verkliga mardröm de lever i.

I ett större perspektiv handlar det om hur samhällets olika institutioner (familjen, sjukvården, skolan etc.) behandlar individen och vad som blir frukten av detta. Vilka får synas och hur besvärlig får en människa vara? Hur behandlar man små flickor som helst av allt vill vara odjur med klor och svans och vassa huggtänder?

Sjöpojken är trilogins första del och har publicerats som en poetisk saga på Tusculum förlag. Den handlar om pojkar, om vad som händer när de blundar och drömmer om krig och vaknar som män, och om helvetesstaden dit *Sjöpojken* bjuder in de andra olyckliga barnen.

Kalkflickan är sagan om en flicka som inte kan rodna och som helst av allt vill vara ett odjur. Hennes mamma är död och pappan var odjuret som dödade henne. Nu bor hon hos sina släktingar som egentligen inte tycker om barn. De har stängt in henne i en glasburk, gjort små hål i locket så att hon ska kunna andas och ställt henne i ett fönster som en prydnad, som en dagmask. Och där sitter hon, oftast på huk, med sitt hår lindat om sig som ett täcke, stirrande på sina fötter och håller fast benen med armarna och armarna med benen. Flickan får heta Kalkflickan och man glömmar hennes riktiga namn.

I verket finns en dagbok som Spindeln skrivit. Han spinner sina nät kring burken så att hon ska få vara ifred, så att hennes klor ska få växa och så att hon ska kunna skriva ner sina drömmar i imman på

glasburken. Han har också lovat henne att när han vaknar igen efter sin vintervila ska han fånga en stor fjäril och ge henne dess vingar så att de kan fly. Men vintern är lång och när flickans burk börjar lukta illa glöms hon fort bort.

Kristina Sigunsdotter (f. 1981) är författare, fotograf och konstnär och har bland annat arbetat som projektledare för konst- och litteraturtidskriften *10TAL* där hon producerat Stockholms Poesifestival på Dramaten, den litterära klubben KLUBB 10TAL och anordnat poesiworkshops i Poesifabriken. Hennes pjäs *Systrarna Stormhatt & det stora fågeläventyret* har spelats på Dramaten (2009) och Stadsteatern (2010). Hennes skönlitterära debut *Sjöpojken*, en poetisk saga för vuxna, släpptes i april på Tusculum förlag. Sedan 2007 skriver hon bloggen *Lifterskan*.

Hon har tidigare gjort utställningarna *Lovesongs* på Martin van Blerck contemporary art gallery i Antwerpen och Kvarteret i Bergen och *Drömgeneratoren* och *Den romantiska revolutionen* på Formverk och KÅT A4 på Gallery Box. www.kristinasigunsdotter.se

Seduction (2011)
GPS-data installation

I många år nu har jag haft en återkommande mardröm. Jag får ett officiellt brev från min gamla grundskola som säger att jag måste avsluta min påstått ofärdiga utbildning. Alltså tvingas jag tillbaka till min gamla grundskola: jag träffar mina gamla klasskamrater och är äldre än dem, och även mer stressed. På polska—mitt modersmål—är ordet utbildning "wykształcenie" vilket bokstavligt talat betyder "hur man skapas eller formas". Det är nära svenskans "utbildning". Utbildningsprocessen kan i ljuset av detta ses som en process som innebär att formas, stöpas, och koreograferas. Flera gånger, men inte längre i mina drömmar, kom jag på mig själv med att omedvetet följa vägen till skolbyggnaden istället för vägen jag ursprungligen tänkt. Eftersom jag har mitt eget sätt, tog jag den inlärd, praktiska vägen som dessa gånger, dock, ledde mig på villovägar ... och varje gång, i just dessa ögonblick, när utbildningsschablonerna svek, påminns jag om att läroprocessen aldrig är komplett.

Seduction presenterar en visuell representation av GPS-data som extraherats från mina promenader som jag nyligen återskapade då jag följde vägar jag brukade ta på väg från mitt hem till mina grund- och gymnasieskolor.

Jacek Smolicki har en M.F.A. från designfakulteten vid *Konstakademien* i Krakow och i tvärvetenskap från *Konstfack*. Han har också studerat vid *Designskolen Kolding* och har deltagit i konst/design workshops, konferenser och utställningar som: CREDO-den ideala staden, *L'Ecole de Design Nantes Atlantiques* (Fontevraud, Frankrike, 2007), Think Tank-Local Goes Global -*National Institute of Design* (Ahmedabad, Indien, 2008), 3:e New Media Festival (Norrköping, 2009) Inter-AUTO-prese-turbance-DOCU-formativity festival/symposium (Helsingfors, Finland, 2009).

Hans nuvarande praktik består av flera långsiktiga projekt som behandlar aspekter av det offentliga och det vardagliga livet. Smolicki är gästföreläser på Nationalmuseum i Krakow och *Konstakademien* i Krakow. Han har även utvecklat ConCritLaboratory som fokuserar på forskning och praktik inom kritisk design.

15.09.2007 (2007)
skript

Mellan 2000 och 2007 ordande det numera nedlagda konstnärskollektivet C. CRED/Collective CREative Dissent regelbundna läsgrupper, symposier, föredrag och presentationer, i London och på andra ställen, som experimenterade med och ofta utmanande konventionella akademiska format. Föreläsningar och forskningspresentationer kombinerades med gemensam matlagning, promenader eller vandringar; diskussioner spelades in, transkriberades, skrevs om i manusform och återskapades; läsgrupper återvände flera gånger till samma text, eller ställde mycket olika texter mot varandra; övningar i kollektivt skrivande sammanföll med pilgrimsfärder eller retreats till avskilda platser på landsbygden; webbkonferensverktyg användes för att organisera globala, virtuella läsgrupper, och så vidare och så vidare. Ola Ståhl har återvänt till arkivet från de åren, och omarbetat olika textstycken, utskrifter av ljudupptagningar och andra arkivmaterial till en serie experimentella och performativa textverk. 15.09.2007 är en del av denna serie. Ursprungligen beställd för en publikation som sammanställdes av före detta Stockholmsgalleriet AK28, återvänder texten till en utskrift från av en av C. CRED: s läsgrupper, och omvandlar den till ett till stor del fiktivt filmmanus som behandlar några av de teman som diskuterades i läsgruppen och, mer allmänt, i C. CRED: s kollektiva praktik.

Ola Ståhl är skribent och konstnär bosatt i Malmö. Han tog sin B.A. i The History of Art, Design and Film vid *Sheffield Hallam University*, och sin M.A. i The Social History of Art och doktorsexamen i Cultural Studies från *Leeds universitetet*. Han var med och grundade konstnärskollektivet C. CRED, och har deltagit i många internationella utställningar och festivaler. Hans texter har publicerats i flera tidskrifter bland annat *Parallax*, *Angelaki*, *Journal of Visual Cultures*, och *Pequod*, samt i antologin *Deleuze and Contemporary Art* (Edinburgh University Press, 2010). Mellan 2001-2003 var han en del av det redaktionella kollektivet på tidskriften *Parallax*, och mellan 2003-2008 undervisade han på Fine Art programmet på *Central Saint Martins College of Art and Design* i London. Ståhl arbetar för närvarande i ateljékomplexet Ystadvägen 13 i Malmö, där han är också en del av det redaktionella kollektivet bakom initiativet In Edit Mode Press.

General Impression (2011)

Folietext, magnetisk färg, plastbehållare, magnetiska bokstäver på väggen (40 x 140 cm)

I referatet från den Situationistiska Internationalens femte konferens, som hölls i Göteborg i augusti 1961, finns en redogörelse för när några skandinaver (svenskar, förmodligen) tar upp frågan om kvaliteten på vissa experimentella svenska filmer, produktioner där några av de skandinaver som närvarade vid konferensen hade medverkat. Enligt referatet hade svenskarna som deltog i konferensen "diskuterat sinsemellan vilka av dessa filmer nådde en nivå värd att kallas situationistisk och bad konferensen om hjälp för att lösa denna fråga." Guy Debord, en av grundarna av SI och ledare för flocken, svarade coolt och nonchalant att "eftersom han själv aldrig hade gjort en situationistisk film, var han således inte i stånd att bedöma något i frågan."

Det kan vara långsökt, men kanske intressant, att tolka denna anekdot som symptomatiskt för förhållandet mellan svenska kulturella strävanden och de mer kontinentala eller kosmopolitiska estetiska paradigmen som påverkar dem. I stort verkar det som en sorts giltig stereotyp att svenska popgrupper, till exempel, ofta efterliknar sina idoler så övertygande att det gränsar till överidentifikation. De har rätt garderob, stil, och scenen är perfekt, men ofta för de sig med en vaksamhet värdig pliktrogna praktikanter. Är detta mod nog? Är detta punk nog? Eller i fallet med den svenska SI konferensdeltagarna: Är detta situationistiskt nog?

Med andra ord, en hel del svenska kulturprodukter, i synnerhet inom populärkulturen, påminner om en sorts karaoke, om än en mycket väl utformad form av karaoke. Verket *General Impression* utgår från denna stereotyp och förenar det därmed med en rad relaterade generaliseringar: fördomar som förknippas med svensk artighet, korrekthet, punktlighet och stelhet.

Med ett citat från Jerry Seinfeld (FOR A NEUTRAL COUNTRY YOU SEEM KIND OF TENSE) som ett första förslag, uppmanas icke-svenskar som besöker utställningen att korrigera Seinfelds intryck av svenskarna genom att skriva sina bedömningar med magnetiska bokstäver på väggen. Precis som i karaoke är publikens deltagande en absolut nödvändigt. Vänligen stig fram och sjung en sång för oss om de mest uppskattade karaokesångarna.

André Tehrani (f. 1980) är en norsk-iransk konstnär baserad i Stockholm. Han har en M.A. från *National Academy of Fine Arts* i Oslo (2010) och tillbringade ett år som gäststudent vid *Kungliga Konsthögskolan* i Stockholm (2009-2010). Han använder sig av en mängd olika media—teckning, textbaserade bilder, collage och skulptur—i verk som återspeglar den populärkulturella ikonografin och det specialiserade språket den genererar. www.andretehrani.com

A Description of a City Shower (2011)

ljudverk

"*A Description of a City Shower*" har beskrivits som Þorgrímsdóttirs främsta verk. Jag instämmer till fullo: emancipatoriskt, trotsigt anti-poetiskt. Beskriver ingenting som den vanliga klungan av poeter skulle ta fasta på. Verket handlar om det moderna, urbana livet och det konstgjorda i denna tillvaro. Det parodierar och imiterar, i vissa delar av dess struktur och diktion. Andra menar att verket syftar till att håna både stil och karaktär i sättet samtida stadsliv skildras av andra konstnärer och poeter. Verket ställde ett humoristiskt ljus över samtiden i Stockholm, sedvänjorna i stadens olika sociala klasser, och vardagens triviala händelser. "—av Ingrid Furre, 2011

Erla Silfá Hordvík Þorgrímsdóttir har en B.F.A. från *Icelandic Art Academy* (2009) and läste vid *Glasgow School of Art* i ett år. För närvarande studerar hon till en M.F.A. i Art in the Public Realm på *Konstfack*.

(2010). www.thorgrimsdottir.com / thorgrimsdottir@gmail.com

Who we are when we are alone, and when we are with others.
The subjective experience fascinates me.
Shared moments? (But) The person sitting beside you
can never completely experience/feel what you are experiencing/feeling.
Lonesome or alone/ Einmanna eða einsamall? Alone together.

Uniform, Standard (2011)
kostym/modedesign

“En ung man från universitetet är en som kommer dit för att bära rock och hädanefter säga att han har varit vid universitetet. Hans far sände honom dit eftersom han hört att där fanns de bästa skolorna för fäktning och dans, från dessa har han sin utbildning, från sin lärare sin tillsyn. Det första ledet i hans undervisning är att visas runt och introduceras på en krog förresten, som han sedermera kommer lära av sig själv. De två symbolerna för hans rang är den kala sammeten i hans rock och hans färdigheter i tennis, i vilket när han en gång kan spela ett set, icke mer är en nybörjare. Hans rum har ofta vackra hyllor, hans böcker prydliga silkesband, vilket han visar för sin faders utsände, och vilka han är obenägen att knyta upp eller ta ner av rädsla att förlägga dem. Under ruskiga dagar drar han sig tillbaka dit för att vila och betraktar den vackra bok som hans läraren läser för honom, vilket vanligen är någon kort historik eller ett stycke Euphormio, för vilken hans handledare ger honom pengar att spendera nästa dag. Hans huvudsakliga plats är på biblioteket, där han studerar vapen och böcker av ära, och bläddrar i en gentlemans avhandling om släkträd. Av alla ting vill han inte förväxlas med en vetenskapsman och hatar svart kostym även om den är av siden. Hans följeslagare är vanligtvis en stel gammal herre, som har blivit ökad för sin fäbless för guldhattband, som han först beundrar, senare föraktar. Om han har sinne eller förstånd kan han sola sig i bättre sällskap, och kanske får han sig några kvicka infall som småningom kan göra honom till riddare i landet. Men nu har han begett sig till juristkollegierna där han studerar för att glömma vad han tidigare har lärt sig, hans umgängen och modet.”

—från “*Microcosmography; or, a Piece of the World Discovered*”
i *Essays and Characters* av John Earle

Ellen Utterström arbetar med klädskapande och mode, dels inom ramarna för modeprojektet DaS (Drottningen av Saba) och dels i samarbeten med andra konstnärer, framför allt inom scenkonst. Ellen uppehåller sig ofta vid den gräns där mode övergår i kostym och performance. Utterström har studerat mode vid *ESMOD* i Paris och *Royal Academy of Fine Arts* i Antwerpen. Hon är född 1980, och bor och arbetar i Stockholm.